

The Hidden Splendor #1

De verborgen glorie.

Vertrouwen is de brug tussen jou en de existentie.

12 maart 1987 PM in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Een cirkel lijkt voltooid te zijn. Ik voel me aangekomen op een plaats die ik in mijn kindertijd verlaten had, waarin ik een onschuldig, poëtisch, extatisch leven leidde. Het hele universum was mijn familie. Toen – eerst uit vertrouwen, toen uit vrees – stond ik de maatschappij toe over te nemen. Nu is dat alles afgepeld. Ik ben door de pijn gegaan, de vrees is weg, de ambitie is weg. De hele reis gezien hebbend zit ik met open ogen onder de blote hemel en drink de zoete pracht; dag en nacht. Osho, er schijnt geen duisternis te zijn, geen einde, soms zelfs geen mij.

Deva Pratito, het gebeurt zelden dat iemand zijn kindertijd weer opnieuw bereikt. Het zou meer moeten gebeuren. Het zou iedereen moeten overkomen omdat zonder dat dit gebeurt je leven incompleet blijft. Je zult iets blijven missen – iets dat je gekend hebt maar dat je bent vergeten – een vervaagde herinnering, een verloren souvenir. En de kloof is niet enkel een kloof, het is een wond. Het doet pijn, want je had met je geboorte iets in de wereld gebracht en je heb het ergens verloren. En het schijnt onmogelijk het in dit volle universum te vinden. Maar tenzij het gebeurt, is je leven tevergeefs, een ellende, een lijden, een futiel verlangen, een betekenisloos wensen, een dorst waarvan je weet dat ze niet gelest kan worden.

Deva Pratito, je bent gezegend. En vergeet niet altijd tot de existentie te bidden dat iedereen op dezelfde wijze gezegend mag worden.

Je zegt, "Een cirkel lijkt voltooid te zijn." Het is voltooid – zeg niet dat het compleet lijkt te zijn. "Ik voel me aangekomen op een plaats die ik in mijn kindertijd had, waarin ik een onschuldig, poëtisch, extatisch leven leidde. Het hele universum was mijn familie. Toen – eerst uit vertrouwen, toen uit vrees -- stond ik de maatschappij toe over te nemen."

Dit is de grootste misdaad die de maatschappij begaat tegen elk kind. Geen andere misdaad kan groter zijn dan deze. Het vertrouwen van een kind bederven is zijn hele leven bederven want vertrouwen is zo waardevol dat het moment waarop je vertrouwen verliest, verlies je ook contact met je eigen wezen.

Vertrouwen is de brug tussen jou en de existentie. Vertrouwen is de zuiverste vorm van liefde, en als eenmaal vertrouwen verloren is, wordt liefde ook onmogelijk.

Maar het vertrouwen van elk kind wordt uitgebuit. Hij vertrouwt natuurlijk zijn ouders en vanwege zijn vertrouwen blijven zij hem geloofsystemen geven die vergif zijn, een persoonlijkheid die vals is, een ego dat hem van zijn eigen ziel zal beroven; geloof, gedachten, geschriften, die een hindernis zullen zijn voor zijn intelligentie, die zijn zoektocht naar de waarheid zullen tegenhouden, die hem deel gaan maken van een soort stomme, georganiseerde religie.

Ik noem elke georganiseerde religie stom, want ware religie kan nooit georganiseerd zijn. Ware religie is altijd individueel, het heeft niets met de massa te maken. Een Jezus kan religieus zijn, maar niet de Christenen. De Christenen zijn enkel duplicaten. Ze hebben hun eigen oorspronkelijkheid vergeten, hun eigen individualiteit.

Jezus volgde niemand. Hij imiteerde niemand. Dat was zijn fout, dat hij de maatschappij niet toestond zijn vertrouwen uit te buiten. Hij stond de massa niet toe hem te reduceren tot een valse persoonlijkheid. Hij bleef een individueel.

Hij riskeerde zijn leven maar hij sloot geen compromis met de maatschappij. Het was beter aan het kruis te sterven dan als een hypocriet te leven. Aan het kruis was hij tenminste waar, authentiek – zichzelf.

In de massa zou hij geleefd hebben, maar niet zijn eigen leven. Hij zou een radertje in de onderneming geweest zijn – zonder enige individualiteit, zonder enige intelligentie van zichzelf,

zonder enige realisatie van de waarheid, betekenis, schoonheid en de onmetelijke genade van de existentie.

Hij kon zijn leven gespaard hebben maar in feite zou dat een kruisiging geweest zijn. Hij aanvaardde te worden gekruisigd – dat was zijn leven sparen – onbevreesd, met vertrouwen in de existentie, zonder enige boosheid ten opzichte van de massa. Zelfs op het laatste ogenblik aan het kruis, bad hij voor de menigte: “Vader, vergeef hen. Ze weten niet wat ze doen. Ze zijn onbewuste mensen. Men kan van onbewuste mensen niet anders verwachten.”

Hij was slechts drieëndertig; een lang leven lag nog voor hem. Maar dit is de schoonheid van de man, dat hij dat lange leven zonder betekenis, vals, pseudo, opofferde voor iets authentieks, echt – zonder enige klacht, zonder enige wrok tegen iemand

Eerst exploiteren de ouders het kind want het kan zelfs niet bevatten dat zij hem zullen bedriegen – en het is niet dat de ouders het kind doelbewust bedriegen. Ze zijn onbewust. Zij zijn ook door hun ouders bedrogen.

Elke generatie heeft elke nieuwe generatie besmet. De ouders weten niet of God al dan niet bestaat, maar ze pretenderen voor het kind dat God bestaat; ze nemen hem mee naar de kerk, of de synagoge, of de tempel. Noch zij weten het, noch hun rabbijnen en hun bisschoppen en hun priesters weten het.

Het is een erg gekke wereld. Blinde mensen leiden andere blinde mensen. En niemand stelt de vraag: waar gaan we naar toe en waarom?

Vanaf het begin weigerde ik in iets te geloven tenzij ik overtuigd was. Iedereen irriteerde zich aan mij – en ik deed niemand enig kwaad. Ze wilden dat ik naar de tempel ging. Ze wilden dat ik iemands voeten aanraakte waarvan zij dachten dat het een heilige was.

Ik zei, “Ik heb er niets op tegen. Ik kan zijn voeten aanraken. Ik kan zelfs zijn hoofd aanraken, maar ik moet tenminste weten waarom ik het doe. Wat zijn de kwaliteiten van deze man?”

En de antwoorden die ik kreeg waren zo belachelijk... “Want deze man heeft afstand van de wereld gedaan.”

Dus ik zei, “Dat betekent eenvoudig dat deze man een lafaard is. Hij is een escapist. En als hij de wereld vaarwel heeft gezegd wat doet hij dan hier? Dit is ook de wereld!

“Hij kan zijn huis verlaten hebben maar nu woont hij in iemands anders huis. Hij heeft eenvoudig zijn verantwoordelijkheden verloochend. Hij heeft zijn vrouw en kinderen verlaten. De kinderen zullen bedelaars worden, zijn vrouw zal een prostituee worden, en wie is daar verantwoordelijk voor? En deze man is een parasiet geworden, want hij doet helemaal niets. Zijn hele werk is mensen zijn voeten te laten aanraken.”

Mijn vader hield er mee op me mee te nemen. Maar ik volgde hem gewoon en hij zei dan, “Luister, je kunt niet met me mee.”

Ik zei, “Ik ga niet met jou mee. En deze weg behoort jou niet toe. Ik weet niet waar jij heen gaat en ik wil het zelfs niet weten. Noch hoef je over me in te zitten. Het is gewoon toeval dat jij voor me loopt en dat het zo uitkomt dat ik achter je ben.”

Hij stopte dan. Ik stopte. Hij zei, “Dit is niet goed, om onnodig heibel in het openbaar te maken.”

Ik zei, “Jij maakt dat, ik liep gewoon in stilte. Ik heb geen enkele vraag gesteld. Waarom ben je gestopt? En als jij kan stoppen zonder mijn toestemming, waarom kan ik niet stoppen zonder jouw toestemming? Het is een openbare weg.”

En tenslotte kwam hij aan waarnaar hij op weg was, en als we bij de tempel kwamen, of bij de plaats waar een heilige verbleef, begon hij me te overreden, “Oké, je ben meegekomen maar houdt je mond.”

Ik zei, “Als ik iets stoms zie, kan ik niet zwijgen. Ik heb eerlijke antwoorden nodig.”

Hij zei, “Het schijnt dat ik moet ophouden naar de tempel te gaan, naar heiligen te gaan – gewoon vanwege jou!”

Ik zei, “Het maakt niet uit, ik kan zonder jou gaan. En ik zal meer moeilijkheden maken want deze mensen die jij vereert zijn de lelijkste mensen die ik ooit heb gezien.”

De Hindoe heiligen hebben zulke dikke buiken dat je afvraagt of de man een buik heeft of de buik de man heeft. En dit zijn de mensen die afstand van de wereld gedaan hebben! Daarom vroeg ik gewoonlijk: "Wat is er aan de hand met zijn buik, is hij zwanger?"

Het is een eenvoudig feit dat mensen die afstand nemen van seks meer beginnen te eten, als een vervanger.

Voedsel wordt hun obsessie. Deze dikke buiken van de Hindoe heiligen zijn niets dan een symbool van onderdrukte seks.

En jij vereert deze psychologisch zieke mensen. Ik zie geen enkel licht in hun ogen. Ik zie geen enkele goedheid in hun gezicht. Ik zie geen enkele autoriteit in hun woorden. Ze citeren de geschriften. Hun hele "wezen" is tussen aanhalingstekens – ze weten niets uit zichzelf.

Gautama Boeddha kan geweten hebben, maar zijn woorden herhalen betekent niet dat jij het ook weet. Deze woorden kunnen ook door een papagaai nagezegd worden. Maar de papagaai kan niet een Boeddha worden.

Ik ging met mijn grootvader naar de tempels, en ik zag mensen dan dode stenen beelden vereren – wat voor soort mensheid hebben we gecreëerd – enkel omdat iemand gezegd heeft dat "Dit beeld is het beeld van God."

Niemand heeft God gezien. Geen fotograaf heeft zelfs maar een enkele foto gemaakt. Hoe zijn deze beeldhouwers erin geslaagd deze beelden te maken? Gewoon zuiver verbeelding.

Gautama Boeddha stierf vijfentwintig eeuwen geleden, en zijn eerste beeld werd na zijn dood gemaakt, vijfhonderd jaar later. Er was zelfs niet een ooggetuige in leven. En je zult verbaasd zijn te horen dat in die tijd Alexander de Grote naar India kwam, en al Gautama Boeddha's beelden hebben het gezicht van Alexander de Grote!

Alexander was een mooie man, jong en krachtig. Hij was aantrekkelijk voor schilders, beeldhouwers, en hij werd het prototype voor Gautama Boeddha, voor Mahavira, voor de vierentwintig teerthankaras van de Jainas. Geen van hen heeft het Indiase gezicht; het gezicht is Grieks.

Maar mijn grootvader zei dan, "Zeg niet zulke dingen. Als iemand het hoort, zullen zij denken dat ik je voornamelijk meebracht om moeilijkheden te maken."

Ik zei, "Je bent abus. Je hebt me niet meegebracht, je bent met mij meegekomen. Ik was zelf gegaan. Waar haal je het idee vandaan dat je me hebt meegebracht? En tenzij iemand me bewijst dat deze beelden van Boeddha of Mahavira zijn, waarom zouden ze van mij verwachten dat ik hen eerbiedig? Ze zouden in feite verwijderd moeten worden! Het zijn beelden van Alexander de Grote, een van de gekste mensen die de wereld heeft gekend – die de ambitie had de hele wereld te veroveren."

En deze mensen – Boeddha en Mahavira en anderen – waren tegen ambitie, tegen verlangen. Ze deden afstand van hun koninkrijk, en wat een vreemd lot: in plaats van hun beeltenis, worden er beelden van Alexander vereerd in al de tempels in India.

Maar natuurlijk zijn ouders machtig, beter geïnformeerd, en kinderen zijn hulpeloos, onschuldig. Je kunt gewoon elke nonsens in hun hoofden proppen. En tegen de tijd dat ze volwassen zijn, zal die nonsens zo diep geworteld zijn dat ze bereid zijn ervoor te vechten, ze zullen bereid zijn te doden en ervoor gedood te worden.

Wat zijn religieuze oorlogen? Mensen die vechten over zulke ficties – "God." Niemand van hen heeft God gekend, noch de Christenen noch de Mohammedanen, maar ze vechten dat hun god de juiste is en jouw god is de verkeerde.

Eigenlijk zeggen ze, "Wij hebben gelijk. Jij hebt het mis." En dan zou het veel duidelijker zijn, dat het een gevecht van de ego's is, het is geen religieuze oorlog. Het is geen kruistocht. Iedereen wil bewijzen dat zijn ego gelijk heeft, en dat kan alleen bewezen worden als hij bewijst dat het ego van de ander het mis heeft. Dan bereikt hij een superioriteit, hij wordt hoger, heiliger.

Dus ten eerste, het is het simpele vertrouwen van het kind. En ten tweede... je observatie, Pratito, is absoluut correct. Ten tweede, het is angst.

De ouders kunnen je straffen; ze kunnen je iets ontnemen. Leraren kunnen je straffen. Jij hebt alles maar te aanvaarden wat gezegd wordt door hen die een of andere macht hebben. Op deze manier wordt iedereen in verwarring gebracht, ontspoord van zijn natuurlijke pad. En zo is hij in een richting geraakt die niet voor hem bestemd was.

Vandaar dat er altijd ongerustheid, leed, en een intense droefheid is. Deze droefheid is existentieel: tenzij je jouw natuurlijke zelf kunt zijn, zal de lente nooit voor jou komen, de bloemen zullen nooit in je wezen bloeien, liefde zal nooit groeien.

Je zult nooit de luister van het leven kennen en de glorie van bewustzijn.

Je zegt, "nu is alles afgepeld." Daaruit bestaat mijn werk hier – gewoon de uien pellen. Pellen tot het punt dat er niets overblijft – enkel ruimte en stilte.

Want een ui is niets anders dan lagen en lagen en lagen, en wanneer de laatste laag weggenomen is, zijn je handen leeg.

In deze lege handen daalt de hele heerlijkheid neer, het hele koninkrijk Gods.

Je moet gewoon niet in de weg staan, je moet plaats maken zodat God binnen kan komen.

Je moet ramen en deuren openen zodat de frisse wind binnen kan komen en de leven gevende zonnestrallen binnen kunnen dansen en de kamer levend wordt.

Jouw geloven, je traditie, je geschriften, je religies – ze sluiten je van alle kanten op. Geen frisse lucht, geen zonnestrallen, geen geurigheid die met de lucht komt, geen leven dat binnen in jou met de zonnestrallen danst – hoe kun je gelukkig zijn? Hoe kun je gelukzalig zijn? Je hebt een graf voor jezelf uitgehouwen. Levend, leef je binnen in een graf. Iedereen die Christen is of Hindoe of

Mohammedaan of Boeddhist leeft in een graf. Hij is niet meer levend.

Het is goed dat je moedig genoeg was om al de lagen van het ui te laten vallen.

"Ik ben door de pijn heen gelopen." Ja, er is pijn want al deze geloven, gedachten, filosofieën zijn zo'n deel van je geworden dat het niet is alsof je jouw kleding uittrekt – het is alsof je jouw huid wegneemt. Het is pijnlijk.

Maar deze pijn is het waard. Het is bijna de pijn van een operatie, om de kanker te verwijderen van je ziel. En als je eenmaal door de pijn heen bent, is de angst weg, de ambitie weg.

Pratito, je observatie is onmetelijk betekenisvol voor iedereen, want alle ambitie is uit angst. Alle ambitie is uit een minderwaardigheid complex, omdat je bang bent jezelf te zijn.

Je wilt iemand anders zijn – een president van een land, een eerste minister van een land, de rijkste mens... en mensen vinden verschillende manieren want zoveel mensen kunnen niet de president worden, kunnen niet de rijkste zijn, kunnen niet de eerste minister zijn. Dan creëren ze een Rotary Club.

De stommiteit van de mens kent geen grenzen. In een Rotary Club, wordt je om beurten president. Iedereen wordt de president, ieders ambitie raakt vervuld. Maar de Rotary Club kiest enkel de beste mensen uit van elk beroep. Wat nu met de anderen. Zij creëren een Lions Club! En er zijn vele andere clubs. Hun hele functie is om je enige troost te verschaffen, dat je een president bent, dat je een secretaris bent, dat je niet zomaar niemand bent.

De Hindoe shankaracharyas, die gelijk staan met de Christelijke Pausen, noemen zichzelf "wereldleraar" – jagat guru. Ik woonde in een plaats – Raipur. En ik was verrast dat een man in die plaats zichzelf Jagat Guru, de "wereld leraar" noemde. En hij was geen shankaracharya.

Zelfs de shankaracharyas zijn geen jagat guru, want de hele wereld erkent hen niet als meesters. Zelfs de Paus die het grootste aantal volgelingen heeft van de wereld – zeventien miljoen – kan zichzelf geen wereldleraar noemen. En deze man woonde vlakbij bij mijn huis. Dus ik ging erheen. Hij kreeg juist een massage; een van zijn leerlingen masseerde hem. Dus ik vroeg hem, "Ik hoorde zoveel over je; alleen een ding is me een raadsel. Hoe ben je de wereldleraar, Jagat Guru, geworden?"

Hij zei. "Het is een lang verhaal."

Ik zei, "Hoe lang het ook is vertel het me."

En het bleek het kortste verhaal wat ik ooit heb gehoord! Het hele verhaal was dat de man die hem masseerde, Jagat heette. En dit was zijn enige leraar, en hij was zijn enige leerling, dus iemand gaf de suggestie, "Waarom noem je jezelf niet Jagat Guru?" En het idee leek werkelijk erg bevredigend! Hij begon zichzelf Jagat Guru te noemen.

Ik zei, "Dit is absoluut logisch. In feite zijn de shankaracharyas geen Jagat Guru, jij bent het. Maar je zei dat het een lang verhaal was – het verhaal is zo kort – slechts twee personen!"

De mens is op zoek om iemand te zijn.

Gewoon jezelf zijn betekent niemand zijn.

Ik was een professor in een universiteit, en vlakbij mijn plaats woonde het hoofd van de afdeling economie. En ik vroeg me af: hij was een Indiër maar zijn naam was Doctor Gilbert Shaw.

Dit is een vreemde naam in India... Gilbert Shaw?

Tenslotte stelde ik mijzelf voor. En ik vroeg, "Ik heb gewoon een vraagje, daarom ben ik naar je toe gekomen. Hoe kom je aan zo'n vreemde naam, Dr. Gilbert Shaw?"

Hij werd serieus. Maar ik zei, "Je moet het me vertellen. Anders blijf ik iedere dag komen en maak ik het aan iedereen in de universiteit bekend: 'Vraag hoe deze man Gilbert Shaw is geworden.' Dus vertel het me eenvoudig."

Hij werd bang – hij zei, "Je vertelt het aan niemand want ik ben hier nu twee jaar en niemand heeft iets gevraagd. De werkelijkheid is dat mijn naam Githar Sahai is. Maar toen ik in Londen voor mijn Ph. D. was, veranderde ik het in Gilbert Shaw. En toen ik terugkwam... het ziet er meer voornaam uit. Alleen de naam al schijnt indruk op mensen te maken – Gilbert Shaw. Githar Sahai... er zijn zoveel Githar Sahais." Githar is een van de namen van Krishna, en Sahai is zijn kaste.

Bij de duizenden mensen die ik gezien heb, ben ik zulke zieke mindes tegengekomen. Zoals de naam veranderen, het een kleur gevend die er Westers eruitziet – alsof hij de zoon van Bernard Shaw is, of tenminste een ver familielid.

Mensen willen iemand zijn. Maar het is uit angst. De angst is dat niemand je kent; of je bestaat of niet maakt geen verschil voor de wereld. Of je hier al dan niet geweest bent, niemand zal het herinneren.

Mensen zijn niet geïnteresseerd in te leven maar om te worden herinnerd.

Wat voor zin heeft het om herinnerd te worden als je dood bent?

"... Deze hele reis met open ogen gezien hebbend zit ik onder de blote hemel en drink de zoete pracht dag en nacht. Osho, er schijnt geen duisternis te zijn, geen einde, soms zelfs geen mij."

Er is geen duisternis.

Duisternis betekent slechts minder licht.

Onze ogen zijn er niet toe in staat, maar er zijn dieren, uilen, die in de nacht kunnen zien – het is hun dag. In de morgen komt hun nacht, want hun ogen zijn zo delicaat dat zij hun ogen niet in de volle zon kunnen openen. Dus de hele dag zijn zij in duisternis en de hele nacht zijn ze in het licht. Het verschil tussen duisternis en licht is slecht gradueel.

Het is hetzelfde als het verschil tussen koud en warm: dezelfde thermometer kan je de temperatuur laten zien. Is het koud of is het warm? -- het verschil is enkel van gradatie. Waar je ook het tegenovergestelde tegenkomt, onthoudt: het verschil is slechts gradueel. Er is nergens een oppositie. Er is niets tegenstrijdigs.

En er is zeker geen einde, er is geen begin. De existentie was hier altijd, is hier, zal hier zijn, en wij zijn er een deel van. Vormen kunnen veranderd zijn, maar in essentie blijft de werkelijkheid hetzelfde.

En je zegt, "Soms zelfs geen mij." Wat er soms gebeurt zal spoedig een permanente erkenning zijn dat je niet bent. Alleen de existentie is.

Maar de eerste glimpen hebben je nu bereikt. Je hebt gelijk, de cirkel is compleet. Je wordt opnieuw onschuldig, vol verwondering. Dit is de wedergeboorte waar Jezus over vertelde – "tenzij je opnieuw geboren wordt, nu in dit leven, zul je het koninkrijk van God niet bereiken."

Voordat de dood komt moet iedereen opnieuw kind worden. Dan is er geen dood; dan sterf je bewust, heel goed wetend dat slechts het lichaam wat oud en onbruikbaar is geworden, vernieuwd zal worden. Je verwisselt van huis.

Het enige probleem om je kindertijd weer te herwinnen is dat, wat je vanwege vertrouwen en vanwege angst, van de familie, van de maatschappij, van de kerk, van school hebt aanvaard – dat je dat alles moet laten vallen.

Het vraagt moed.

Maar waar je afstand van doet is zonder betekenis, en wat je wint is zo onmetelijk in haar waarheid, in haar schoonheid, in haar vreugde, dat het waard is het te laten vallen en weer een onschuldig kind te worden. Mijn definitie van sannyas is: de strijd om weer kind te worden. Natuurlijk is er een groot

verschil met de eerste kindertijd: De eerste kindertijd was onwetend, en de tweede kindertijd is onschuldig. Het precies af te bakenen is moeilijk. Maar eenmaal begrepen is het eenvoudig. Het onwetend kind lijkt onschuldig maar zal weldra zijn onwetendheid verliezen. Hij zal goed geïnformeerd moeten worden. Als hij opgroeit zal hij allerlei soorten kennis moeten verwerven enkel om in de maatschappij te overleven.

Maar de tweede kindertijd komt nadat je alles hebt gekend en de futiliteit ervan hebt ingezien en het hebt laten vallen. Het is geen onwetendheid – het is gewoon een ander soort bewustzijn.

Het is alertheid.

Je zult niet opnieuw in de val van aangeleerde kennis raken. De eerste was enkel negatief; de tweede is iets positiefs.

Onwetendheid betekent afwezigheid van kennis.

En onschuld betekent aanwezigheid van verwondering.

Een jonge vrouw gaat een Griekse man trouwen. De nacht voor het huwelijk, neemt haar moeder haar apart. “Nou luister,” zegt de moeder tegen de dochter, “Grieken zijn een beetje vreemd. Als hij ooit tegen je zegt je om te draaien, wil ik dat je uit bed stapt, je kleren inpakt en terug naar huis komt. Dus het stel trouwt en alles gaat de eerste twee jaar goed.

Dan op een nacht, terwijl ze in bed zijn, zegt de man tegen de vrouw, “Lieve, draai je nu om.”

Ze raakt erg van streek, gaat uit bed, doet haar kleren aan en begint haar koffer te pakken. Als ze klaar is om te vertrekken, zegt de geschokte man, “Lieverd, wacht nu eens even. Wat is er aan de hand?”

Haar tranen bedwingend, zegt ze: “Mijn moeder zei me dat jullie Griekse mannen vreemd zijn, en dat als je me ooit zou zeggen me om te draaien dat ik mijn kleren moest pakken en van je weg moest gaan en naar huis moest komen.”

“Maar schat,” zegt de man, “Wil je dan geen kinderen hebben?”